

Никола Вълевъ

На поклонение въ Сопотъ

Привечеръ пристигнахме въ Сопотъ. Автомобилътъ спрѣ на площада. Бързае да слѣземъ. Има що да видимъ и на що да се поклонимъ.

Насреща е кжщата-музей „Иванъ Вазовъ“. Тръгваме натамъ. По дветѣ страни на широката пжтна врата сж окачени различни снимки, които представятъ забележителноститѣ на градчето и се продаватъ отъ пазача. Сградата е възстановена отъ покойния архитектъ Рашеновъ по указание на Вазовитѣ близки. По време на освободителната война огнь е миналъ надъ цѣлото градче и всичко е превърналъ въ развалини.

Съ нѣкакъвъ страхъ надничамъ презъ пжтната врата и не смѣя да влѣза, но следъ малко бавно прекрачвамъ прага и едва-едва вървя. Оглеждамъ наоколо какъ всичко ми е познато, макаръ че сега идвамъ за пръвъ пжтъ. Въ незабравимитѣ страници на „Подъ игото“ Иванъ Вазовъ е описалъ толкова картинно бащиния си домъ и малкото дворче! Ето лозницата, пресъхналата вадичка, прустътъ съ мендери и перденца по малкитѣ прозорчета. Спретнато подреденъ домъ отъ грижовна стопанка, а жива душа нѣма. За мигъ спирамъ и се замислямъ. Като че ли очаквамъ да минатъ покрай мене милитѣ нѣкогашни обитатели, отдавна легнали въ земята, азъ да падна на колѣне и да наведе глава, а когато тѣ си отминатъ, да цѣлуна съ молитвенъ възторгъ тѣхнитѣ стѣпки.

Защо сега е толкова тихо тукъ? Злата сждба е прокудила цѣлото семейство — повечето е завлѣкла